

Marta Zalewska

Warszawski Uniwersytet Medyczny, Wydział Nauki o Zdrowiu,
Zakład Profilaktyki Zagrożeń Środowiskowych i Alergologii

Zofia Sikorska-Piwowska

Warszawski Uniwersytet Medyczny, Centrum Biostruktury,
Zakład Anatomii Prawidłowej

Antoni Leon Dawidowicz

Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Instytut Matematyki

Wielowymiarowe modelowanie tendencji ewolucyjnych naczelnych

Rozwój naczelnych charakteryzuje polifletyzm, czyli pochodzenie od różnych form wyjściowych. Nawet z pozoru tak bliskie sobie małpy jak szympansy i goryle stanowią inne linie filogenetyczne. W kontekście porównań między człowiekiem a gibbonem i małpami człekokształtymi można przypuszczać, że zachodzi tu dywergencja rozwojowa a człowiek stanowi punkt centralny w tym układzie będąc jednak bliżej gibbonów niż pozostałych małp.

Warto zaznaczyć, że gibony stanowią pośrednią grupę między małpami zwierzokształtymi a człekokształtymi [1].

Pawiany, małpy zwierzokształtne plasują się całkowicie na zewnątrz powyższej grupy nie wykazując z nią żadnych istotnych związków.

Do opisu tej promienistości rozwojowej naczelnych, z punktem centralnym w postaci człowieka posłużyły metody statystyczne oparte na testowaniu hipotez przy zastosowaniu takich narzędzi jak ANOVA, MANOVA oraz na analizie dyskryminacji [2].

Jako materiał badawczy wykorzystano pomiary bezpośrednie czaszki jak również wskaźnik proporcji mózgo-trzewioczaszki — Moranta i Sergiego [3].

Uzyskane wyniki potwierdziły przydatność zastosowanych metod do próby klasyfikacji tendencji ewolucyjnych naczelnych.

Literatura

- [1] H. Hofer, A. H. Schulz, D. Starck, *Primatologia*, S. Karger, Basel, New York 1960.
- [2] W. Niemirowicz, *Rachunek prawdopodobieństwa i statystyka matematyczna*, SNŚ 1999.
- [3] R. Martin, *Buch der Anthropologie*, Band 1, Gustav Fischer, Stuttgart 1957.